

var denne Mand og Nanny, Beskrivelsen galdt, . . . Nanny, hvis nøgne Arme for ikke mange Uger siden havde omslynget hans egen Hals! Med en Fornemmelse, som krøb der ham en Slange ned ad Ryggen, læste han Beretningen tilende. Paa tidsvarende Vis var selve den blodige Begivenhed vidtløftig afmalet. Den samvittighedsfulde Brevskriver skaanede ikke Læserne, hverken for et Billede af det tilsølede Gulv, hvor man havde fundet Liget, eller for en Beskrivelse af Sofaen, hvorfra det var trillet ned, eller af Bordtæppet, der var bleven oversprøjtet med Hjernemasse; ja selve Indholdet af et Brev, den Afdøde havde efterladt, antydedes paa en Maade, der uden at angribe Privatlivets lovbeskyttede Fred behændigt tilfredsstillede Almenhedens Nysgerrighed.

Uden at kunne faa sig til at spise noget søgte Per op paa sit Værelse. Her gik han op og ned ad Gulvet og kunde længe ikke forvinde Indtrykket. Det svimlede for ham, naar han tænkte paa, hvor nær han selv havde været ved at blive hængende i denne elendige Kvindes Garn, at det lige saa godt kunde være bleven ham, der havde maattet tjene som Offer for skandalgriske Journalisters Penne, dersom ikke — —.

Ja — dersom!

Han standsede. Det var, som om der ved dette Ord aabnedes en Skodde i Dybet af hans Sjæl; og under det indstrømmende Lys jog halvglemte Billeder fra hans forgangne Liv ham skyggeagtigt forbi. Han saae sig selv i hin Nat for længe siden, da han flyede bort fra Fru Engelhardts Seng, grebet af Væmmelse ved de Glæder, som Skøgerne skænker. Han mindedes en anden Gang endnu længere tilbage i Tiden, i hans Dreng-